

Arrest

nr. 124 313 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Wit-Russische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Majakovskij (nu Bagdati, Georgië). U bent getrouwd met (A.K.) (O.V. X).

Begin jaren tachtig gaat u in Georgië samenwonen met (A.K.). In 1983 trouwen jullie officieel en wordt jullie dochter (T.) geboren. Omwille van de militaire loopbaan van uw man worden jullie naar verschillende plaatsen in de Sovjetunie uitgestuurd. Zo komen jullie in 1988 of 1989 in Wit-Rusland terecht. Jullie blijven nog steeds af en toe teruggaan naar Georgië. In 1990 wordt jullie zoon (G.) geboren. Het is vooral uw moeder die de kinderen in Georgië opvoedt – zij komen soms wel naar jullie in Wit-Rusland.

In 1993 voert Georgië een oorlog met het separatistische Abkhazië. Uw man dient in deze oorlog maar wordt na de oorlog gearresteerd. De reden waarom dit gebeurt, weet u niet.

In 2006 gaat u zich terug in Georgië vestigen waar u zich bezighoudt met de opvoeding van de kinderen – uw man blijft weliswaar in Wit-Rusland omdat hij daar een handelszaak heeft.

Uw man kent sindsdien problemen in Wit-Rusland, wegens zijn financiële hulp aan de politieke oppositie daar.

Daarom ging hij ongeveer vijf jaar geleden naar België waar hij een asielaanvraag indiende.

Op 20 april 2011 zal het Commissariaat-generaal terzake overgaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ondertussen ontvangt u in Georgië twee oproepingsbrieven van de Georgische politie in verband met de problemen van uw man in Wit-Rusland (volgens u hadden de Wit-Russische autoriteiten een opsporingsbericht voor uw man doorgestuurd naar Georgië). Alleen de eerste keer gaat u zich melden. Daarbij wordt u gevraagd waar uw man is, maar u zegt dat u dat niet weet.

U beslist om het land te verlaten. Een aantal maanden voor uw vertrek vraagt u nog een Georgisch paspoort aan.

Uiteindelijk verlaat u Georgië, alleen, op 17 juni 2011. U neemt het vliegtuig naar Wit-Rusland. Daar aangekomen, vraagt u een Wit-Russisch paspoort dat u op 22 juni 2011 wordt uitgereikt.

Daarbij dient u uw Georgische paspoort in en zegt u uw Georgische staatsburgerschap op.

Een maand na uw aankomst in Wit-Rusland vertrekt u uit dit land met een autobus. U rijdt door Polen, Duitsland en Nederland en komt zo aan in België op 11 juli 2011 waar u op 13 juli 2011 een asielaanvraag indient.

Op 11 oktober 2011 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de negatieve beslissing die het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvraag van uw man nam.

Op 19 maart 2012 gaat uw dochter voor u in Georgië een nieuwe, dit keer gecertificeerde, huwelijksakte ophalen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw Wit-Russische paspoort, een kopie van uw Georgische geboorteakte en de kopies van uw twee Georgische huwelijksaktes.

Op 13 november 2013 stuurde uw advocate, meester Sylvie Micholt, het Commissariaat-generaal nog een e-mail met als bijlage een aantal artikels over twee activisten van Kumara (sic) die in Wit-Rusland werden aangehouden en gevangen genomen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag volledig beroept op de problemen van uw man (A.K.) (O.V. 6.314.506).

U verklaarde uitdrukkelijk daarnaast geen andere problemen te hebben gekend (CGVS p. 12). Aangezien het asielrelaas van uw man door het Commissariaat-generaal onaannemelijk werd geacht en daarom beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u zelf als gevolg van de problemen van uw man zou hebben meegemaakt (i.e. de twee keer dat u door de Georgische politie werd opgeroepen; zij waren volgens u op zoek naar uw man omwille van zijn politieke problemen in Wit-Rusland, CGVS p. 12-13) en kan er in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste (een ondertekend exemplaar vindt u in uw administratief dossier):

"U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Belarus omdat u geëngageerd was voor de politieke beweging "Khmara" (CGVS, 13 november 2008, p. 6 en 7) en omwille van uw Georgische origine (CGVS, 13 november 2008, p. 2 en 9). Er moet echter worden opgemerkt dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met uw precaire psychische toestand, u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met "Khmara" niet stroken met de realiteit. U geeft namelijk aan dat de organisatie "Khmara" zelf activiteiten heeft ontplooid in Belarus, en u preciseert dat door "Khmara" in Belarus meetings werden georganiseerd, dat agitatie werd gevoerd samen met de oppositie, en dat kranten werden gepubliceerd (CGVS, 22 oktober 2009, p. 10). U geeft verder aan de organisatie "Zubr" te kennen, u weet dat het een oppositiebeweging is. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen interesse toonde in de relatie tussen Zubr en Khmara (CGVS, 22 oktober 2009, p. 10). Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat "Khmara" en "Zubr" verwante organisaties zijn, waarbij "Khmara" specifiek werkzaam was in Georgië, en "Zubr" in Belarus. Verder blijkt uit deze informatie dat "Khmara" als organisatie zelf geen activiteiten heeft ontplooid in Belarus, en blijkt dat "Zubr" de organisatie was die in Belarus zelf alles in het werk zette om een regimewissel te bewerkstelligen en niet "Khmara". Dit gebrek aan kennis van en interesse in essentiële

elementen betreffende de oppositiebeweging in Belarus doet ernstige twijfels rijzen betreffende uw beweerde betrokkenheid bij de oppositie. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen in verband met "Khmara" en de problemen die u omwille van uw steun aan Khmara zou gekend hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat – zelfs rekening houdende met uw precare psychische toestand – er een tegenstrijdigheid dient opgemerkt te worden tussen uw respectieve verklaringen voor het Commissariaat-generaal (en de Dienst Vreemdelingenzaken) in verband met de kern van uw asielrelaas. Zo stelt u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal op 13 november 2008 dat u in totaal 5 keer was aangehouden en opgesloten (CGVS, 13/11/2008, p. 8, 9). U haalde een arrestatie aan op 27 maart 2008 van 2 dagen. U verklaarde hierbij nog dat u daardoor moest opgenomen worden in het ziekenhuis ter verzorging (CGVS, 13/11/2008, p. 9). Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal op 22/10/2009 verklaart u echter dat u in totaal 4 keer werd aangehouden. U geeft aan dat u op 27 of 28 maart 2008 wel werd tegengehouden en geslagen maar niet werd opgesloten (CGVS, 22/10/2009, p. 12). Als u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u dat niet hebt gezegd, en dat dit niet is gebeurd (CGVS, 22/10/2009, p. 12), hetgeen onvoldoende is om deze manifeste tegenstrijdigheid te weerleggen. Opmerkelijk hierbij is nog dat u in uw vragenlijst, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken voor het Commissariaat-generaal, slechts spreekt over één arrestatie (DVZ, vragenlijst, 3.1). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u van Georgische origine bent, en u geeft aan dat als u niet zou vertrokken zijn uit Belarus, u zeker problemen zou gekend hebben omwille van uw origine (CGVS, 13/11/2008, p. 2 en 9). U geeft verder aan dat er sprake is van etnische vervolging van etnische Georgiërs in Belarus, en u stelt dat etnische Georgiërs in Belarus soms worden opgesloten, en geslagen en bedreigd worden (CGVS, 13/11/2008, p. 9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat er geen informatie werd teruggevonden die er op zou kunnen wijzen dat leden van de Georgische minderheid in Belarus ernstig vervolgd of gediscrimineerd zouden worden. Als u met deze inconsistentie werd geconfronteerd, antwoordde u dat dit wel degelijk invloed had, hetgeen niet voldoende is als verklaring om deze tegenstrijdige informatie te weerleggen (CGVS, 22/11/09, p. 11).

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat etnische Georgiërs in Belarus daadwerkelijk vervolgd worden, en dat u om die reden niet zou kunnen terugkeren.

Aangaande uw reisroute verklaarde u tenslotte dat u vanuit Brest (Belarus) naar België bent gereisd, en u geeft aan dat u verborgen in een bus zat en illegaal bent gereisd (CGVS, p. 4 en 5). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Belarussische paspoort, uw reisdocument waarvan u zei dat u het hebt moeten afgeven bij de politie in Belarus (CGVS, 13/11/2008, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Wat betreft het verlies van uw paspoort kunnen bovendien tegenstrijdige verklaringen worden opgemerkt tijdens uw respectieve gesprekken voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat de politie van Pinsk uw paspoort heeft afgenomen op 4 augustus 2008 (DVZ, vraag 21). Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat uw paspoort werd afgenomen bij uw laatste aanhouding op 17 juni 2008 (CGVS, 13/11/2008, p. 4). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een militair boekje, een rijbewijs, een pensioenboekje, een sociale zekerheidskaart, een bewijs dat u met pensioen bent, en een document dat u in militaire dienst was) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing. Het door u voorgelegde medische attest van 9 september 2008 (uit Belarus) bevat de informatie dat u verwondingen had na te zijn geslagen (CGVS,

22/10/2009, p. 6). Gezien volgens uw verklaringen nergens in dit document vermeld wordt door wie of hoe u geslagen werd, wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing. De door uw advocaat op 5 december 2008 doorgestuurde medische attesten (dd. 23/07/2008 en 28/07/2008; uit Belarus) bevatten informatie betreffende trauma's van hoofd, bekken en kniegewrichten; betreffende kogelwonden en betreffende psychische problemen, doch spreken zich niet uit over de concrete oorzaken van deze medische problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Pv van aanhouding op 17 juni 2008 heeft volgens uw verklaring betrekking op een aanhouding omwille van uw banden met Khmara (CGVS, 22 oktober 2009, p. 7). Gezien het feit dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cfr. supra), blijkt dat Khmara geen specifieke activiteiten in Belarus ontplooit, en er bijgevolg weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problematiek, kan dit document niet als een overtuigend bewijs weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde businesskaart van Atlas Pinsk, bevat informatie over uw werk, doch bevat geen informatie over uw concrete problemen, en wijzigt bijgevolg niets aan bovenstaande beslissing. De door uw advocaat op 8 juli 2009 doorgestuurde brieven van uw vrouw, bevatten informatie over uw vrouw. Gezien het feit dat er bezwaarlijk een objectieve waarde kan worden toegemeten aan de woorden van uw vrouw, wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch attest uit België bevat de informatie dat u in België medische zorg krijgt, betreffende letsels aan uw been en betreffende PTSD. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas van u en uw man wordt nog versterkt door opvallend gedrag dat u vertoont sinds het uitbreken van uw problemen. Zo valt het meteen op dat u kort voor uw vertrek uit Georgië nog een Georgisch paspoort heeft aangevraagd en verkregen (CGVS p. 7). Dit paspoort gebruikte u om Georgië op 17 juni 2011 met het vliegtuig te verlaten; de identiteitscontrole bij uw vertrek op de luchthaven verliep volgens u gewoon en u ondervond daarbij geen problemen (CGVS p. 14). Welnu, als de Georgische autoriteiten (i.e. de politie in Georgië) u nog effectief zouden opgeroepen hebben omdat ze – op vraag van de Wit-Russische autoriteiten – wilden weten waar uw man was, is het weinig aannemelijk dat diezelfde autoriteiten u nog probleemloos een paspoort zouden uitreiken en u zomaar uit hun land zouden laten vertrekken. Dat u van Georgië vertrok naar Wit-Rusland, is nog opmerkelijker; dit was immers de plaats waar uw man zijn problemen had gekend (i.e. dé oorzaak van uw eigen problemen) en nota bene het land dat volgens u een opsporingsbericht voor uw man had uitgevaardigd. U verklaart bovendien dat u in Wit-Rusland nog persoonlijk en zonder problemen een Wit-Russisch paspoort ging ophalen in de maand die u er na uw aankomst nog verbleef (CGVS p. 8). Dat de Wit-Russische autoriteiten u dit identiteitsdocument nog zomaar zouden verschaffen hoewel zij volgens u officieel op zoek waren naar uw man wegens zijn financiële hulp aan de oppositie in dat land, is weinig geloofwaardig.

Concluderend dient gesteld dat het feit dat u zich meermaals vrijwillig ging aanbieden bij uw actoren van vervolging (i.e. de Georgische en de Wit-Russische autoriteiten), ernstige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (en dat van uw man). Dat u zich na uw vertrek uit Georgië (en later uit Wit-Rusland) nog vrijwillig onder de aandacht plaatst van uw actoren van vervolging (meer bepaald de Georgische autoriteiten) door via uw advocaat en tegenover een vertegenwoordiger van de (Georgische) staat uw Georgische staatsburgerschap op te zeggen zoals u beweert (CGVS p. 7-8) en later via uw dochter uw huwelijksakte nogmaals te laten uitgeven in Georgië (CGVS p. 11), doet uw vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege deze actoren – voor zover daar nog geloof aan kon worden gehecht – ernstig teniet. Ook het feit dat uw man op 13 december 2010 door het Georgische consulaat in Brussel nog een paspoort werd uitgereikt (zie informatie in administratief dossier), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw man geenszins naar Georgië kunnen terugkeren in ernstige mate aan (CGVS, p. 15).

Verder dient nog gewezen te worden op een bijkomende en uiterst belangrijke opmerking die het ongeloofwaardige en bedrieglijke karakter van uw asielrelaas nogmaals aantoonst, meer bepaald aangaande uw verklaringen over een essentieel element in uw asielaanvraag, i.e. uw staatsburgerschap. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS op 4 juli 2013 meer dan eens enkel over het Wit-Russische staatsburgerschap te beschikken (CGVS, p. 2, 7-8). U vervolgde dat u na uw terugkeer in Wit-Rusland in juni 2011 bij de paspoortdienst uw, zo een twee maanden voordien verkregen, Georgisch paspoort inleverde en in ruil een Wit-Russisch paspoort verkreeg, dat u de Belgische asielinstanties voorlegde. U gaf voorts aan uw Georgisch staatsburgerschap ook via

Skype ten aanzien van de Georgische autoriteiten te hebben opgezegd (CGVS, p. 7-8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat u uw Wit-Russische paspoort (nr. AB2442641 geldig van 22.06.2011 tot 26.07.2061) op frauduleuze wijze verkregen heeft. Volgens de Wit-Russische autoriteiten beschikte u op het moment van het verkrijgen van dit paspoort immers nog over het Georgische staatsburgerschap. Bijgevolg beschouwen de Wit-Russische autoriteiten dit Wit-Russische paspoort als ongeldig, werd uw frauduleus verkregen Wit-Russisch staatsburgerschap ingetrokken en beschouwen zij u als Georgisch staatsburger. Aan uw verklaringen, als zou u de bevoegde paspoortdienst in Wit-Rusland, uw korte tijd voordien verkregen Georgisch paspoort hebben afgegeven, dat zij vervolgens inhielden (CGVS, p. 7-8), kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht. Dergelijke vaststellingen stroken absoluut niet met de oprechtheid die verwacht wordt van een asielzoekster met een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Bijgevolg tast dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend aan.

Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat u geen vrees dient te koesteren ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, in casu Georgië. Zelfs indien zou worden aangenomen dat u in Georgië ergens voor uw vertrek aldaar in 2011 twee keer door de autoriteiten werd opgeroepen zoals u beweert, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat u op de eerste oproeping inging en u er toen gewoon gevraagd werd naar de verblijfplaats van uw man. U verklaarde uitdrukkelijk dat u er daarnaast geen enkel ander probleem had (CGVS, p. 13-14), getuige ook uw legale uitreis uit Georgië (zie supra). Aangaande de e-mail die uw advocate, meester Sylvie Micholt, het Commissariaat-generaal ten slotte nog stuurde op 13 november 2013 met als bijlage een aantal artikels over twee activisten van Kumara (sic) die in Wit-Rusland werden aangehouden en gevangen genomen, waardoor u, zo vervolgt uw advocate, met uw profiel in geval van terugkeer (naar Wit-Rusland) wel degelijk een risico op vervolging loopt, moet worden benadrukt dat geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die uw man als gevolg van zijn verklaarde steun voor Khmara in Wit-Rusland zou gekend hebben (zie beslissing die ik ten aanzien van uw man nam in administratief dossier). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat uzelf in Wit-Rusland of waar dan ook ooit een politiek profiel zou hebben gehad (Vragenlijst DVZ, vraag 3.3 en CGVS, p. 12 e.v.). Voorts verwijst ik opnieuw naar de hierboven reeds aangehaalde informatie waaruit blijkt dat u, in tegenstelling tot wat u verklaarde (CGVS, p. 2), niet over het Wit-Russische, maar wel over het Georgische staatsburgerschap beschikt.

De documenten die u neerlegt (uw Georgische geboorteakte en Georgische huwelijksaktes) bevatten louter informatie over uw persoonsgegevens en uw echtelijke status. Wat betreft de kopie van uw Wit-Russische paspoort dient verwezen te worden naar de opmerking hierboven vermeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 december 2013 (zie p. 3) een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: PR CGVS), een schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht, (zie p. 3) "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is en verwijst daarbij volledig naar de beslissing die hij lastens de echtgenoot van verzoekster heeft genomen.

Deze laatste bleek problemen te kennen om reden van financiële steun aan een oppositiebeweging in Wit-Rusland. Omwille hiervan werd verzoekster, die destijds opnieuw in Georgië verbleef, tweemaal opgeroepen om zich aan te bieden bij de Georgische autoriteiten op vraag van de Wit-Russische autoriteiten.

Verzoekster voert aan dat haar bij het verhoor op het Commissariaat-generaal nauwelijks vragen werden gesteld over de problemen die zij vreest door haar echtgenoot; zij verklaart dat het verhoor zich

hoofdzakelijk beperkte tot vragen over haar identiteit terwijl de commissaris-generaal volgens haar op basis van artikel 27 PR GGVS, de verplichting heeft om de asielmotieven op individuele basis na te gaan.

Op basis van de eerdere afwijzing van het asielrelaas van de echtgenoot van verzoekster, kan er volgens verzoekster niet beslist worden dat zijzelf geen elementen aanbrengt die haar asielmotieven afdoende staven.

Volgens haar is de ambtenaar van het Commissariaat-generaal die ontegensprekelijk het verhoor "stuurt", nooit verder op deze elementen ingegaan.

Verzoekster wijst erop dat zij sprak over het feit dat er problemen waren in zowel Wit-Rusland als Georgië en dat zij omwille van beide asiel aanvraag.

Zij haalt aan dat zij tevens de problemen vermeldde omtrent de zaak van haar echtgenoot, namelijk dat de medeaandeelhouder ook werd gearresteerd; allen waren betrokken bij politieke fondsenwerving. Zij stelt dat de commissaris-generaal geen nader onderzoek heeft gedaan en haar verklaringen gewoon naast zich heeft neergelegd.

Verzoekster wijst erop dat zij tijdens het verhoor een verdedigende en zelfs licht getraumatiseerde houding aan, hetgeen trouwens aan het begin van het verhoor werd opgemerkt.

Zij stelt dat het verhoor bij wijlen de vorm aannam van een politieondervraging; zo werd ermee gedreigd informatie op te vragen aan de autoriteiten en deed de ambtenaar alsof hij informatie van de politie te Brugge ontvangen had en oefende zo druk uit op verzoekster door verkeerde informatie weer te geven. Verzoekster verwijst naar de notities die tijdens het verhoor door haar advocaat genomen werden.

De houding van de ambtenaar strookt volgens verzoekster niet met de deontologie voorzien in artikel 4 PR CGVS. Er dient volgens haar een andere ambtenaar te worden aangesteld om haar opnieuw te horen en verder onderzoek te doen.

Waar de commissaris-generaal stelt dat zij zich vrijwillig aanbood bij de actoren van haar vervolging door met haar Georgisch paspoort per vliegtuig naar Wit-Rusland te reizen en daar afstand te doen van haar Georgische nationaliteit om een Wit-Russisch paspoort te verkrijgen, merkt verzoekster op dat zij geen argwaan kon wekken aangezien zij van Georgië naar Wit-Rusland reisde en er op dat ogenblik dus niet dient te worden gevreesd dat zij naar een derde land zou gaan; beide landen hebben onderling geen visumverplichting.

Daarnaast zo verklaart zij was iemand aangesproken die het kon regelen dat zij vanuit Wit-Rusland kon wegvluchten.

Waar de commissaris-generaal bij zijn beslissing informatie voegt die hij verkregen heeft van de politiezone Brugge van 7 oktober 2013, stelt verzoekster dat zij in het kader van deze nieuwe informatie niet opnieuw gehoord werd, terwijl deze informatie belangrijke gegevens bevat.

Verzoekster verklaart dat zij door de politie te Brugge meerdere keren verhoord werd over haar paspoort en wijst erop dat dit onderzoek nog steeds hangende is, zodat er volgens haar niet zomaar conclusies uit getrokken kunnen worden, aangezien een persoon onschuldig is tot bewijs van het tegendeel.

Uit de informatie van Interpol valt volgens haar bovendien niet af te leiden dat haar Wit-Russische paspoort vals is. Het paspoort met nummer AB2442641 werd wel degelijk vanwege de paspoortdiensten van Wit-Rusland bekomen.

Uit het eerste bericht vanwege Interpol-Minsk van maart 2013 blijkt duidelijk dat verzoekster in de computer vermeld stond als Wit-Russische, met vermelding van het nummer van het verkregen paspoort.

Vervolgens antwoordt Interpol-Tbilisi dat verzoekster en haar echtgenoot nog steeds bekend staan als onderdanen van Georgië.

Verzoekster laat gelden dat zij echter dacht dat zij de Georgische nationaliteit niet meer had, aangezien zij een beroep deed op een vriend die ook betrokken was in de fondsenwerving en daarvoor effectief een gevangenisstraf had ondergaan, die stelde dat zij zonder gevaar een nieuw Wit-Russisch paspoort kon krijgen. Dit was nodig nu de Wit-Russische autoriteiten dachten dat zij in Georgië zat.

Gelet op het vrij verkeer kon zij afreizen naar Wit-Rusland alwaar haar vriend ervoor gezorgd had met behulp van een kennis om zonder gevaar een nieuw Wit-Russisch paspoort te bekomen, zodat zij daarmee kon vertrekken naar een derde land zonder dat de autoriteiten het zouden weten. Verzoekster verklaart dat zij deze vriend betaalde voor zijn hulp.

Zij stelt dat het echter een echt Wit-Russisch paspoort betreft, zoals bevestigd wordt door Interpol-Minsk. Volgens haar is er dus een logische verklaring waarom zij deze weg moest kiezen om weg te kunnen raken.

Na reactie van Interpol-Brussel startte Wit-Rusland een onderzoek omdat dit laatste land de dubbele nationaliteit niet toelaat.

Op 25 juli 2013 werd beslist om van haar de Wit-Russische nationaliteit af te nemen en werd aan België gevraagd om de Wit-Russische paspoorten van verzoekster en haar echtgenoot op de ambassade neer te leggen.

Volgens haar is de commissaris-generaal dus fout waar hij stelt dat de paspoorten vals zijn; ze zijn enkel niet wettelijk verkregen wat pas bleek na onderzoek op vraag van Interpol-Brussel in de zomer van 2013 en dus twee jaar na verzoeksters vertrek.

Aangezien verzoekster een persoon had aangesproken om haar te helpen om Georgië te verlaten, geloofde zij rechtmatig dat zij op het moment van het verkrijgen van haar Wit-Russisch paspoort geen Georgisch staatsburger meer was, omdat zij haar Georgisch paspoort moest afgeven aan de kennis op de paspoortdienst van haar vriend. Het kan haar niet verweten worden dat zij de man geloofde die zij betaald had om haar te helpen.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster niets meer te vrezen heeft nu duidelijk is dat zij enkel nog Georgisch staatsburger is en zij niet wordt gezocht in Georgië, voert verzoekster aan dat hij geen oog heeft voor het feit dat officieel werd bevestigd dat haar echtgenoot wordt gezocht en dat haar positie nog onduidelijk is.

Zij stelt dat Georgië en Wit-Rusland ontegensprekelijk samenwerken.

Dat haar echtgenoot hier naar de ambassade kon gaan en dat zij documenten vanuit Georgië kon bekomen, doet geen afbreuk aan het feit dat zij zich uiteindelijk op Belgisch grondgebied bevinden, waar het voor zowel Wit-Rusland als Georgië moeilijker ligt om iemand te arresteren, gelet op de regels van het internationaal recht. Volgens haar is de commissaris-generaal aan deze elementen voorbij gegaan en heeft hij geen verder onderzoek gevoerd.

Zij stelt dat zowel zij als haar echtgenoot, immers aangegeven hebben dat er problemen waren, ook in verband met het bedrijf en voornamelijk de medeaandeelhouder en dat haar echtgenoot aangegeven heeft dat dit werd misbruikt om hem in werkelijkheid voor politieke redenen te kunnen vatten. Zij stelt dat schijnprocessen immers niet zeldzaam zijn in Wit-Rusland.

Verzoekster laat gelden dat zij meerdere malen werd opgeroepen in Georgië.

Verzoekster voert aan onder verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat er in het administratief dossier informatie ontbreekt om de kans op een inbreuk op artikel 6 van het EVRM te beoordelen in geval van terugkeer.

Verzoekster stelt er bij te blijven dat de zoektocht naar haar echtgenoot in verband met het bedrijf, slechts een dekmantel is en dat zij ook berecht zal worden omdat zij tevens een aandeel heeft in de werving van politieke fondsen.

Zij laat gelden dat hun recht op een eerlijk proces, met voeten zal worden getreden, hetgeen blijkt uit objectieve informatie en dat in de gevangenissen van zowel Wit-Rusland als Georgië, blootgesteld dreigt te worden aan mensenrechtenschendingen.

Daarnaast dient volgens verzoekster, gelet op de paspoortenhistoriek, te worden onderzocht of zij en haar echtgenoot op basis hiervan niet zullen worden blootgesteld aan ernstige schade bij een terugkeer; volgens haar ontbreekt hierover informatie in het administratief dossier.

Verzoekster wijst er ook op met betrekking tot het asielrelaas van haar echtgenoot, dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Khmara en Zubr elkaar hielpen en dat er activisten van Khmara actief waren in Wit-Rusland.

Bovendien zo stelt zij wordt de persvrijheid in Wit-Rusland enorm beknot, zodat er weinig informatie voorhanden is en er derhalve geen goed zicht bestaat op de situatie is; in Wit-Rusland vallen er veelvuldige mensenrechtenschendingen voor en de *"rule of law"* ontbreekt er.

Verzoekster wijst er nog op dat zij de hulp van de Wit-Russische autoriteiten niet kan inroepen, aangezien haar echtgenoot door deze autoriteiten wordt gezocht.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoekster verwijst opnieuw naar informatie aangaande het justitiesysteem en de gevangenissen in zowel Wit-Rusland en Georgië en laat gelden dat er genoeg elementen voorhanden zijn waaruit blijkt

dat zij en haar echtgenoot kunnen worden blootgesteld aan ernstige schade en mensenrechtenschendingen.

Verzoekster vraagt aan de Raad van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of minstens het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek; in ondergeschikte orde vraagt zij aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: de notities van het verhoor genomen door haar advocaat (stuk 3), het artikel "*Belarus slips further in press freedom index*" van Belapan van 25 januari 2012 (stuk 4), het artikel "*Media Watchdog condemns Belarus Internet Restrictions*" van BBC Monitoring Media van 10 januari 2012 (stuk 5), een rapport over de mensenrechtensituatie in Wit-Rusland van de UN Human Rights Council van 31 mei 2013 (stuk 6), het internetartikel "*Inside Belarusian Prisons*" van Belarusdigest van 12 september 2012 (stuk 7), het Algemeen Ambtsbericht Georgië van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 8) en een internetrapport over de mensenrechtensituatie in Wit-Rusland van Human Rights Watch (stuk 9).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat uit een lezing van het verhoorverslag van 4 juli 2013 blijkt dat het verhoor op het Commissariaat-generaal op een normale wijze is verlopen.

Dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal tijdens het verloop naar informatie verwijst waarover hij beschikt, betekent niet dat hij verzoekster onder druk trachtte te zetten.

Immers uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing kan geen vooringenomenheid of een gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Dat de ondervrager af en toe sterke woordenschat gebruikte tegen een volwassen vrouw, geboren in het jaar 1961, met name *“Via Skype uw staatsburgerschap opzeggen? Dat is zever, mevrouw. Dat weet u zelf goed genoeg”* (zie verhoorverslag, p. 8), doet geen afbreuk aan het voorgaande, gelet op de context waarin deze woordenschat werd gebruikt, met name het totaal onaannemelijke karakter van verzoeksters verklaringen (zie *infra*).

Evenmin kunnen de notities van de op het verhoor aanwezige advocaat afbreuk doen aan het voorgaande, aangezien de notities van de advocaat een eenzijdig stuk betreffen waarvan de waarachtigheid niet kan worden nagegaan en die opgesteld zijn door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal die in alle onafhankelijkheid oordeelt en geen persoonlijk belang heeft.

Tevens dient opgemerkt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt tot steun van haar asielaanvraag; zij moet de relevante feiten bijbrengen en inlichtingen geven; het is niet aan de ambtenaar om het verhoor te “sturen”. Op het einde van het verhoor werd verzoekster trouwens gevraagd of zij alle elementen voor haar vertrek verteld heeft en of zij nog iets wou toevoegen, wat zij naliet (zie verhoorverslag, p. 15).

De Raad wijst er vervolgens op dat hij eens een beslissing over een bepaalde asielaanvraag genomen, heeft, de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake, ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag, zijn afgelegd.

Bij arrest nr. 68 299 van 11 oktober 2011 van de Raad werd de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de echtgenoot A.K. van verzoekster vastgesteld.

Hij kon niet aannemelijk maken dat hij vervolging of ernstige schade vreest omwille van politieke activiteiten in Wit-Rusland:

“2.2.3.1. Verzoekende partij voelt zich in haar rechten geschonden door de lange termijn van anderhalf jaar tussen het laatste verhoor en de uiteindelijke negatieve beslissing, te meer nu de commissarisgeneraal via briefwisseling op de hoogte was gesteld van haar precaire psychische situatie. Het lange wachten leverde heel wat stress op, waardoor haar psychische toestand achteruit ging, aldus verzoekende partij. Ter staving voegt zij haar brief toe d.d. 26 oktober 2009 en eveneens twee brieven en een gedetailleerd medisch attest uitgaande van de behandelende psychiaters, die gewag maken van het feit dat zij aan het post-traumatische stresssyndroom lijdt en haar psychische toestand gedurende het verloop van de procedure is verslechterd (bijlagen 4, 5 en 6 aan het verzoekschrift). Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat zij omwille van deze slechte geestelijke gesteldheid in elk geval psychologisch geëvalueerd had moeten worden door verwerende partij, zoals omschreven op diens website.

2.2.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verontwaardiging over het niet in overweging nemen van voornoemde brieven elke feitelijke grondslag mist, nu deze brieven nergens zijn terug te vinden in het administratief dossier dat haar ter inzage ter beschikking werd gesteld. Het uittreksel van de database van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota, bevestigt dat een dergelijk schrijven niet werd ontvangen.

Betreffende het verwijt dat zij niet aan een psychologische evaluatie werd onderworpen, merkt de Raad op dat verzoekende partij nergens een wetsebepaling vermeldt waaruit zou blijken dat de commissarisgeneraal verplicht is om tot een dergelijk onderzoek over te gaan. De door haar bijgebrachte afdruk van de webpagina specificeert dat de dossierbehandelaars psychologen “kunnen” raadplegen indien de toestand van de asielzoeker “een weerslag zou kunnen hebben” op de

behandeling van de aanvraag, waarna de psycholoog "kan" overgaan tot een individueel psychologisch onderzoek (bijlage 8 aan het verzoekschrift). Omgekeerd heeft de asielzoeker het recht een dergelijke evaluatie te weigeren zonder dat dit gevolgen mag genereren voor de verdere behandeling van zijn dossier. Het facultatieve karakter van deze psychologische evaluatie staat derhalve vast, zodat een verwijt omtrent het ontbreken ervan in onderhavige procedure niet hard te maken valt. Voorts ziet de Raad niet in welk belang verzoekende partij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Verzoekende partij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu zij hierdoor juist langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en zij op elk moment nog aanvullende stukken kon verzamelen teneinde haar relaas te staven. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

2.2.4.1. Aangaande de vermeende tegenstrijdigheid omtrent het aantal arrestaties wenst verzoekende partij erop te wijzen dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om "kort" te zijn. Zij vermeldde wel degelijk dat zij regelmatig werd opgewacht voor haar huis en dat zij met allerlei vernederingen en beledigingen werd geconfronteerd. Er kan dan ook eerder van een verwarring gesproken worden dan van een inconsistentie. Betreffende de tegenstrijdigheid tussen het eerste en tweede verhoor betoogt verzoekende partij dat zij meteen toelichtte waarom zij aanvankelijk over vijf arrestaties sprak en in het tweede verhoor slechts over vier.

Voorts wenst verzoekende partij te benadrukken dat uit het medisch attest duidelijk blijkt dat zij zich moeilijk kan concentreren. Het interview bracht daarenboven veel stress met zich mee, gelet op het feit dat zij aan het post-traumatische stresssyndroom lijdt en verhoord werd over de feiten die aan de oorsprong liggen van deze aandoening. Ook stipt zij aan dat een onjuiste verklaring op zichzelf geen reden vormt om een asielaanvraag ongegrond te verklaren, nu er rekening dient te worden gehouden met de verschillende omstandigheden van de zaak. In casu schonk verwerende partij – ondanks de misleidende vermelding dat dit wel gebeurde – volstrekt geen aandacht aan haar uitermate zwakke psychische toestand.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en door verzoekende partij werd ondertekend op 12 september 2008 geenszins blijkt dat haar een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verhaal op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verlangd dat zij de meest wezenlijke elementen uit haar asielrelaas weergeeft.

Verzoekende partij werd uitdrukkelijk de volgende vraag gesteld: "Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periodes?" (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 1, p. 2). Er werd met andere woorden expliciet gepolst naar elke vorm van aanhouding in het land van herkomst. De vaststelling dat verzoekende partij zich ter beantwoording van deze vraag met betrekking tot Wit-Rusland beperkte tot het vermelden van slechts één enkele opsluiting in 2007 en met geen woord repte over de andere arrestaties die zij nadien tijdens de twee verhoren bij de commissaris-generaal ter sprake bracht, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van haar relaas nu deze arrestaties precies de kern uitmaken van de door haar voorgehouden vrees tot vervolging. Bovendien kan de Raad zich geenszins vinden in het betoog als zou de daaropvolgende tegenstrijdigheid tussen beide verhoren, met name het vier dan wel vijf keer gearresteerd zijn, meteen door verzoekende partij zijn opgeheven tijdens het tweede verhoor:

"Nog even ingaan op uw problemen: hoeveel x werd u aangehouden?"

KV: 4 keer.

1e 21/04/2007 => 30/04/07.

2e 04/09/2007.

3e 08/03/2008.

4e 17/06/2008.

Bij 1e gesprek sprak u over 5 aanhoudingen in Belarus?

KV: neen

U sprak ook nog van een andere keer (tussen 08/03/08 en 17/06/08)

KV: ik werd 1x tegengehouden en geslagen, maar niet opgesloten: was op 27 of 28/03/2008: dan niet opgesloten

Bij 1e gesprek zei u nochtans dat u op 27/03/08 voor 2 dagen werd vastgehouden

KV: nee dat zei ik niet dat is niet gebeurd" (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 22/10/2009, p. 12). De loutere ontkenning van een eerder gedane verklaring vormt beslist geen ontkrachting van de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij zich aanvankelijk beperkte tot het vermelden van één arrestatie, vervolgens meedeelde dat het er vijf waren om dan ten slotte te concluderen dat zij eigenlijk vier keer effectief werd vastgehouden. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen mag immers in redelijkheid worden verwacht dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan en zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen.

Waar verzoekende partij opnieuw onder verwijzing naar de brieven van de behandelende psychiaters en het gedetailleerde medische attest benadrukt te lijden aan het post-traumatisch stresssyndroom, herhaalt de Raad dat de bewijslast bij verzoekende partij zelf rust teneinde aan te tonen dat zij door deze aandoening geen correct asielrelaas naar voor kan brengen. De Raad constateert dat het medisch attest enkel gewag maakt van concentratiemoelijkheden en nergens zelfs maar de mogelijkheid formuleert dat ook haar cognitief geheugen zou zijn aangetast, waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De ter vergoelijking aangehaalde verwardheid, ten gevolge van het post-traumatische stresssyndroom, kan derhalve niet als verschoningsgrond dienen voor de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat elk verhoor de nodige stress met zich brengt en dit zeker het geval is indien er geïnformeerd wordt naar de feiten die aan de oorsprong liggen van het trauma, dient er vooreerst op te worden gewezen dat, hoewel een verhoor inderdaad een zekere mate van stress impliceert, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo correct mogelijk uiteen te zetten. Verder stelt de Raad vast dat de behandelende psychiaters het opgelopen trauma vrij algemeen linken aan ervaringen in het verleden, met name oorlog, fysieke mishandeling en bedreigingen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als beroepsmilitair betrokken was bij de oorlogen in Abchazië en Afghanistan. Vermits er geen geloof kan worden gehecht aan de opgeworpen problemen naar aanleiding van haar zogenaamde betrokkenheid bij Kharma, kunnen zij logischerwijze niet aan de oorzaak liggen van haar post-traumatische stresssyndroom, maar moet de oorzaak daarvoor elders worden gezocht in het woelige verleden van verzoekende partij. Het argument dat zij extra zenuwachtig was vermits er expliciet werd gepeild naar de feiten die aan de oorzaak liggen van haar posttraumatische stresssyndroom, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5.1. Verzoekende partij blijft formeel over haar betrokkenheid bij de Khmara. Deze oppositiebeweging is internationaal en oefende wel degelijk invloed uit in Minsk, maar verzoekende partij bevestigt dat het daarna Zubr was die deze rol heeft overgenomen. Het toegevoegde krantenartikel van 29 augustus 2005 staakt de bewering dat er destijds activisten van Khmara actief waren in Minsk (bijlage 9 aan het verzoekschrift). Ook het proces-verbaal van 18 juni 2008 (bedoeld wordt 17 juni 2008, bijlage 12 aan het verzoekschrift) vermeldt dat verzoekende partij werd opgepakt omdat zij werd verdacht actief te zijn binnen de Khmara en materialen, propaganda en documentatie zou verspreiden. De vermelding dat zij werd aangehouden op basis van onder meer artikel 193 van het wetboek van strafvordering van Wit-Rusland stemt overeen met hetgeen te lezen staat in het verslag van Amnesty International (bijlage 7 aan het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat voormeld krantenartikel inderdaad gewag maakt van twee Kharmaactivisten, beiden Georgische burgers, die in Wit-Rusland werden aangehouden. Doorheen heel het artikel worden "Khmara activists", "Georgian citizens" en "activists of the Georgian movement" als synoniemen behandeld. De organisatie Zubr wordt slechts eenmaal vermeld en dit om het volgende aan te geven: "The activists of the Georgian movement and a coordinator of the Belarusian movement "Zubr" Uladzimir Kobets were detained (...)" ("De activisten van de Georgische beweging en een coördinator van de Wit-Russische beweging "Zubr" Uladzimir Kobets werden aangehouden", eigen vertaling). Er wordt aldus een strikt onderscheid gemaakt tussen de Georgische beweging Khmara en de Wit-Russische beweging Zubr.

Voor zover het artikel aangeeft dat in augustus 2005 twee Georgische Khmara-activisten hebben deelgenomen aan betogingen in Wit-Rusland, bevestigt het enkel de informatie uit het administratief dossier, namelijk dat beide organisaties verwant zijn en individuele leden van Khmara weliswaar actief zijn geweest in Wit-Rusland – voornamelijk naar aanloop van de presidentsverkiezingen in 2006 – maar er geen informatie is terug te vinden betreffende activiteiten van Khmara zelf als organisatie in Wit-Rusland (administratief dossier, stuk 20, deel 1, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentie bie2008-006w, p. 2).

De Raad ziet overigens niet in hoe verzoekende partij "bevestigt dat het daarna Zubr was die deze rol heeft overgenomen". Tijdens het verhoor bij verwerende partij gaf zij immers te kennen van Zubr

gehoord te hebben, maar niets met die organisatie te maken te hebben (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 22/10/2009, p. 10) vermits Khmara een volwaardige eigen werking zou hebben in Wit-Rusland (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 22/10/2009, p. 9). Op de vraag of beide bewegingen samen werkten, antwoordde verzoekende partij "dat interesseerde me niet" (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 22/10/2009, p. 10). Door in het verzoekschrift plots te pretenderen dat Khmara slechts tijdelijk actief was in Wit-Rusland en haar rol nadien werd overgenomen door Zubr, ondergraaft zij verder haar reeds aangetaste geloofwaardigheid.

Waar verzoekende partij ten slotte refereert aan het proces-verbaal van 17 juni 2008, wijst de Raad erop dat aan bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Zij kunnen evenwel geenszins een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar het krantenartikel van 29 augustus 2005 betreffende de aanhouding van twee Georgische Khmara-activisten in Wit-Rusland ter staving van het feit dat Georgiërs wel degelijk gevisieerd worden en zonder enige aanleiding gearresteerd en vervolgd worden. Het is derhalve niet onaannemelijk dat ook verzoekende partij problemen ondervond in Wit-Rusland ten gevolge van haar Georgische origine.

2.2.6.2. De Raad constateert dat verzoekende partij reeds gedurende haar eerste verhoor in krachtige bewoordingen aangaf "als ik niet was vertrokken uit Belarus, zou ik zeker problemen gekend hebben oww de origine: ze zouden me gewoon kunnen vermoorden" (administratief dossier, stuk 9, CGVS verhoor 13/11/2008, p. 9). Echter, de Raad ziet niet in hoe dit een antwoord vormde op de daartoe gestelde vraag "hebt u concrete problemen gekend omwille van uw Georgische origine in Belarus?". Meer nog, verzoekende partij verklaarde dat haar problemen in Wit-Rusland – het land waar zij sinds 1987 woonde en waarvan zij het staatsburgerschap verwierf – slechts begonnen in april 2007 naar aanleiding van haar zogenaamde betrokkenheid bij Khmara (administratief dossier, stuk 9, CGVS verhoor 13/11/2008, p. 5). Op de vraag of zij daarvoor ooit problemen had gekend in Wit-Rusland, antwoordde zij kordaat "neen" (administratief dossier, stuk 9, CGVS verhoor 13/11/2008, p. 5). De verwijzing naar twee Georgische activisten die naar de aanloop van de presidentsverkiezingen in 2006 werden vastgehouden in Wit-Rusland doet geen afbreuk aan de vaststelling dat vertegenwoordigers van Georgische diaspora te kennen geven geen moeilijkheden te ondervinden in Wit-Rusland (administratief dossier, stuk 20, deel 1, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentie bie2008-006w van 11 februari 2009, p. 1) en ondersteunt evenmin de bewering dat verzoekende partij vermoord zou worden omwille van haar origine, te meer nu zij zelf aangaf tijdens haar verblijf van 1987 tot 2007 nooit problemen te hebben gekend. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in om een concrete vrees voor vervolging aan te tonen omwille van haar Georgische afkomst.

2.2.7.1. Betreffende de vermeende tegenstrijdige verklaringen aangaande het verlies van haar paspoort betoogt verzoekende partij dat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken nergens werd neergeschreven dat zij zou hebben meegedeeld dat de politie van Pinsk haar identiteitsbewijs heeft afgenomen in augustus 2008. Verzoekende partij volhardt in haar huidige verklaring, namelijk dat men haar dit paspoort afnam tijdens haar arrestatie in juni 2008.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij pretendeert, uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat zij aanvankelijk aangaf dat haar paspoort tijdens een arrestatie in augustus 2008 werd afgenomen (administratief dossier, stuk 17, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 21). Door simpelweg één versie van de feiten als correct te kwalificeren, blijft desbetreffende motivering van verwerende partij aangaande deze inconsistentie onverkort overeind.

2.2.8. Waar verzoekende partij voorts ingaat op de door haar afgelegde reisroute, benadrukt dat zij in geen geval haar paspoort bewust achterhoudt en erop wijst dat zij een kopie ervan neerlegde bij haar aanvraag tot medische regularisatie d.d. 10 december 2008, stelt de Raad vast dat desbetreffende motivering van verwerende partij een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekende partij heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij ten slotte een globale schets van een "gegronde vrees voor vervolging" weergeeft en de definitie van een vluchteling citeert, wijst de Raad erop dat deze theoretische beschouwingen feitelijke grondslag missen. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht en

derhalve haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

Verzoeksters verwijzing naar informatie aangaande de persvrijheid en mensenrechtenschendingen in Wit-Rusland (verzoekschrift, stukken 4-6) is, gelet op de kracht van gewijsde van dit arrest, niet dienstig (meer).

Uit de stukken met betrekking tot de communicatie tussen Interpol-Brussel, -Tbilisi en -Minsk blijkt dat verzoeksters echtgenoot in Wit-Rusland gezocht wordt omwille van schulden (administratief dossier, stuk G): “[...] wanted by Belarusian police authorities on national level as insolvent” en “[...] is wanted on national level under mentioned particulars as an execution debtor for benefit <<PriorBank>>” (eigen onderlijning).

Gelet op het gestelde in het voormeld arrest van 11 oktober 2011 van de Raad -dat kracht van gewijsde heeft-, maakt verzoekster niet aannemelijk dat het om een dekmantel zou gaan voor de vervolging van haarzelf, haar echtgenoot en een medeaandeelhouder van het bedrijf van haar echtgenoot omwille van politieke fondsenwerving.

Een verwijzing naar algemene informatie en rapporten met betrekking tot het justitiesysteem en de situatie in de gevangenissen van Wit-Rusland en Georgië doet hieraan geen afbreuk.

Dat het onderzoek van de politie Brugge nog steeds hangende is, doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen die op basis van deze informatie kunnen gedaan worden. Verzoekster toont immers niet aan dat deze informatie foutief of achterhaald is.

Wat betreft haar paspoort en nationaliteit dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal geen melding maakte van de betaling van geld aan een vriend die haar zou helpen om via een kennis van hem bij de paspoortdiensten van Wit-Rusland, een Wit-Russisch paspoort te bekomen om zodoende te kunnen vluchten (administratief dossier, stuk 6).

Bovendien verklaarde verzoekster dat zij geen vals paspoort had en dat zij geen valse documenten gebruikte (zie verhoorverslag, p. 7 en 15), hetgeen wordt tegengesproken door de communicatie via Interpol en haar verklaringen in onderhavig verzoekschrift.

Immers is verzoeksters verklaring dat zij via *Skype* afstand deed van haar Georgische nationaliteit (zie verhoorverslag, p. 8) dermate ongeloofwaardig dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaring in haar verzoekschrift dat zij rechtmatig geloofde dat zij op het moment van het verkrijgen van het Wit-Russisch paspoort, haar Georgisch staatsburgerschap had opgezegd omdat zij toen haar Georgisch paspoort moest afgeven aan de kennis van haar vriend bij de paspoortdiensten van Wit-Rusland.

Gelet op de informatie in het administratief dossier aangaande haar paspoort en nationaliteit (zie stuk G), leiden deze tegenstrijdige, vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot haar paspoort en nationaliteit ertoe te besluiten dat verzoekster de Belgische asielinstanties tracht te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Uit het voorgaande blijkt dat kan worden aangenomen dat de echtgenoot van verzoekster inderdaad gezocht wordt door de Wit-Russische autoriteiten (zie stuk G).

Gelet op de in het arrest van 11 oktober 2011 van de Raad vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden politieke motieven voor de vervolging van verzoeksters echtgenoot en de informatie van Interpol in het administratief dossier, wordt de echtgenoot van verzoekster evenwel louter gemeenrechtelijk vervolgd.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar echtgenoot wordt vervolgd omwille van één van de criteria in de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951. Bijgevolg maakt zij evenmin aannemelijk dat zij zelf omwille van één van deze criteria wordt vervolgd, aangezien zij zich blijkens het verhoorverslag volledig beroept op de problemen van haar echtgenoot en zelf geen andere problemen aanhaalt (zie verhoorverslag, p. 12, 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar informatie met betrekking tot het justitiesysteem en de gevangnissen in Wit-Rusland en Georgië (stukken 6 - 9), dient opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij of haar echtgenoot in Wit-Rusland of Georgië veroordeeld zullen worden, laat staan dat ze in de gevangenis zullen belanden. Dit klemmt des te meer daar zij de eerste keer wanneer zij een oproeping kreeg van de Georgische autoriteiten in opdracht van de Wit-Russische autoriteiten, op deze oproeping inging en er toen enkel gevraagd werd naar de verblijfplaats van haar echtgenoot (zie verhoorverslag p. 13, 14).

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE